

Ей два момка, два левеня,
С' два мѣдни кавала
Увлѣзохъ у хоро-то
Весели, чървени,
Извадихъ кавали-тѣ —
Два-та натѣкмени,
Засвирихъ, залюляхъ
Това вито хоро —
Двама-та си пригласяхъ,
Вървѣхъ около.
Единъ свирѣ, разиграва
И стария старецъ,
Другаря му пригласява
С' малкия си пръстецъ.
Подигнѣтъ тя отъ земѣ-тѣ,
Кѣто свирѣтъ двама —
Кой не щѣше и той ся хвата —
Тропа-ли ле тропа?
Веселъ бѣше дѣдо Димо
Ни можѣ да утърпи.
— „Ще играѣ и азъ, роднино,
„За много конопи!...
Това рѣче — на чи стана
Юнашки ся улавва,
Между Славя и Ивана —
Ще ся подмладява.
Затропахъ, заиграхъ —
Баби-тѣ глѣдахъ
Много баби му ся смѣхъ
„Старъ пѣрчъ“ го зѣвахъ.
— „Тѣй ся играй, стари баби,
„А нѣ — кѣто вази:
„Хайде дѣдо да ви води —
Дръжете ся при нази!

XIV.

Моми-тѣ ся распуцахъ,
Момци-тѣ останахъ.